

Palle Simonsen (KF):

Jeg synes, der er grund til at sige tak for en god debat. Som flere ordførere har været inde på, er det jo lykkedes at få en debat om et kontant problem, uden at man har pustet sig alt for meget op, og således at man har kunnet beskæftige sig med det, der var sagens reelle indhold. Som jeg startede med at sige, da jeg motiverede forespørgslen, er der her tale om et meget kontant problem, hvis løsning ikke på nogen måde griber ind i de diskussioner, der for øjeblikket føres i et særligt folketingsudvalg om ungdomsarbejdsløsheden i almindelighed.

Derfor vil jeg også godt sige til hr. Nørsgaard Sørensen, at jeg vil være meget bekymret, hvis de ting, vi har talt om her i dag, og som jeg fornemmer der er en ret bred enighed om, nu skal gennem hele møllen i udvalget, for det vil i virkeligheden skade de unge, der står og er meget interesserede i at få et job. Derfor håber jeg meget på, at de foranstaltninger, der har været drøftet, også kan blive ført ud i livet så hurtigt som overhovedet muligt.

Hr. Ole Henriksen var inde på, at når der var vist så gode viljer, som debatten afslørede, var det egentlig overflødig med debatten. Det er jeg naturligvis stærkt uenig i. I den omstændighed, at folketinget kan føre en sådan debat og der forhåbentlig – det vil jo først afstemningen på tirsdag vise – kan blive flertal for den dagsorden, der er fremsat, ligger der naturligvis et pres for at få disse ting til at fungere, og der ligger en forpligtelse for regeringen til at gennemføre de forhandlinger, der er lagt op til med arbejdsmarkedets parter, således at vi får et, som hr. Nørsgaard Sørensen udtrykte det, afbureaukratiseret system.

Så vil hr. Nørsgaard Sørensen nok blive meget skuffet, hvis jeg ikke kommer med nogle kommentarer til hans tvangsforestillinger – eller forestillinger om tvang, for at bruge et andet udtryk. Mon ikke hr. Nørsgaard Sørensen må give mig ret i, at der i ethvert lovforslag, i enhver beslutning, der træffes i folketinget, ligger et element af tvang? Det, der er spørgsmålet, er: hvor langt vil man gå med hensyn til at påtvinge befolkningen det ene eller det andet, og hvordan står den enkelte beslutning, som man tvinger igennem ved et flertal, i relation til de generelle inter-

esser for samfundets udvikling? Det er vel de ting, som til syvende og sidst spiller den afgørende rolle. Derfor er vi nok altid politisk uenige om, hvornår der er tale om tvang, som ikke er acceptabel, og hvornår der er tale om tvang, som er acceptabel. Det tror jeg lige så godt vi kan acceptere.

Det fører mig også frem til at sige til hr. Nørsgaard Sørensen, at han naturligvis ikke kan slutte efter fremsættelsen af denne dagsorden, at vi så også skulle være indstillet på tvang i forhold til oprettelse af lære- og praktikpladser. Når vi er så klart imod tvang i denne forbindelse, hænger det ikke mindst sammen med, at hvis en virksomhed, der i øvrigt kan godkendes som lære- eller praktiksted, bliver påtvunget en elev uden at have råd til det, så er det ikke til glæde for nogen som helst, og så bidrager det måske til syvende og sidst til, at denne virksomhed kommer til at køre dårligere.

Hr. Halvgaard har meget ret i, at denne debat også har noget at gøre med vores almindelige økonomiske situation, og at det, der selvfølgelig løser det væsentligste af dette problem, er fremskaffelsen af nogle flere arbejdspladser i al almindelighed. Men efter fastlæggelsen af dette generelle synspunkt må man også sige, at der er, så vidt jeg kan bedømme det, en meget positiv vilje i mange virksomheder til at gå ind og bidrage til at løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet, og det skal vi naturligvis benytte os af gennem den såkaldte afbureaukratisering.

Hr. Ole Henriksen kom ind på forslaget om at lempe kravene til godkendelse af lære- og praktikpladser og sagde, at vi ikke skulle undergrave kvaliteten, og det er vi enige i. Der er intet ønske om at svække uddannelsernes kvalitet, men som undervisningsministeren meget klart sagde i sit svar, er de faglige fællesudvalg ikke fulgt tilstrækkeligt med i udviklingen, og derfor er der baggrund for at ændre kriterierne for godkendelse. Det er noget andet, og jeg synes, det er noget meget væsentligt; jeg vil derfor godt gentage endnu en gang, at alt dette skal også sammenlignes med de beskæftigelsesprojekter, som mange unge ellers kommer ud i. En mildning af kriterierne vil under alle omstændigheder føre til, at flere unge kan blive beskæftiget i et mere meningsfyldt arbejde, og det må til syvende og sidst være det afgørende.